

Babaannemin İçine Uzaylı Kaçtı!

Zınc diye frene bastı. Neredeyse bisikletten uçacaktı.

Fal taşı gibi açılmış gözlerle, “Hadi be! Nasıl kaçtı?” diye sordu.

Kafası çok çalışmaz ama buna da inanacağını hiç düşünmemiştim. Bizim Ayaz’ın fikri bu, babaannemin içine uzaylı kaçması... Bora salağı da ikide bir, “Babaannen çok tuhaf, nesi var? Babaannen kaçık mı?” falan diye üstüme gelince, ağzımdan çıkıverdi. O da, yedi! Her şeyi yer zaten bu Bora... Tek bildiğı, otomobiller ve yemek. Ağzı hiç boş durmadığı halde kilo almıyor. Boşuna “Kurtlu Bora” demiyoruz ona. Yakında otomobilleri de yiyecek diye korkuyorum.

Gözünün içine baktım ve, “Bilmiyorum, belki yediği bir şeyle içine girmiştir,” dedim.

Ağzı hep yarıcaık durur. Ya burnunun ucundan uçarak geçen bir yemek olursa yakalasin diye, ya da annesinin dediği gibi, burnu tıkalı olduğu için. Bence, Bora burnundan soluk almayı bilmiyor. Havayı da yiyor! Uzaylıların, yediğin bir şeyle içine girmesi bile korkutmadı onu.

“Yalan söylüyorsun!” dedi, limon yalamışçasına suratını buruşturarak. “Yediği şeye nasıl sığacak koskoca uzaylı? Ha?”

“Belki çok küçüktür. Mikrop gibi...”

Annesi hep bağırır Bora’ya: “Bulduğun her şeyi hemen ağzına tıkma oğlum, önce bir bak. Meyveleri yıka. Hasta olacaksınız!”

Hiç hasta olmadı. Ne kustuğunu duyduk ne de ishal olduğunu. Apartmanın bahçesinde iki meyve ağacı var. Biri döngel, biri de elma. Alt dallarda hiç meyve yok. Daha meyveler küçücükken, kurtçuklarını beslemek için hepsini yedi yuttu Bora.

“Eğer mikrop gibiyseleler, belki de bütün gemiyi yuttu babaannen,” diye sırttı. “Babaannen çok tuhaf.”

Sanki biz bilmiyoruz! Ukala! Apartmandaki arkadaşlar tatile gitmese, asla bununla bisiklete binmezdim. Yarış da yapamıyoruz. Otoparktan çıkmamıza izin yok.

“Zilleri yarıştıralım mı?” dedim.

Çın çın öttük! Kuşları, kedileri kaçırdık bahçeden. Üçüncü kattaki Ragıp Amca çıkıp bağırınca, yarışı kimin kazandığı belli olmadı. Ziller kulağımızda çınladı durdu. Bisikletten sıkılınca, şut çekelim dedik. Tulip, ikinci kattan bizi izliyor. Çağırılmazsan gelmez. Anneme göre, utangaç. Bence, burnu büyük!

“Uzaylıyı gördün mü?”

Onca zilden, toptan sonra unuttur sandım, unutmamış. O, salak olmak istiyorsa, ben de ona yardım ederim.

“Hayır ama peşindeyim. Çıktığı an, enseleyeceğim.”

“Hadi yaa! Nasıl yapacaksın?”

“Planlarım var.” Hiçbir planım yoktu. Sadece Kurtlu Bora’nın çarpık gülüşüne gıcık olmuştum. Altı numarada oturan Kerem Abi’yi taklit ediyor salak! Kızlar ona bayılıyor diye, kendisine de bayılacaklar sanıyor.

“Ne planı?”

“Söylemem. Kimsenin bilmemesi gerekiyor.”

“Neden?”

“Çünkü her şeyi duyuyorlar. Haberleri olmasın ne yapacağımdan. Anladın mı?”

“Ya düşüncelerini okurlarsa?”

‘Birden kafası mı çalıştı bunun!’ diye suratına

bakakaldım. Hiç aklıma gelmeyen şeyler soruyor...
Bozum oldum ama belli etmedim.

“Hayır. Yapamıyorlar.”

“Nerden biliyorsun?”

“Öyle olsaydı, çoktan kaçıp giderlerdi.”

Yine o çarpık sırtı! Daha ağzını açıp bir şey söylemeden, topa bir şut çektim! Suratının ortasında patladı!

Hem ukala hem mızımız... Top oynarken burnu kanadı diye yaygara koparır mı insan? Bora yapar.

Annesinden önce Kerem Abi yetişti.

“Sen delikanlı adamsın, bir kızın çektiği şut bile seni yere yapıştırıyorsa... o-hoo, işin zor senin!” dedi de, sustu bizimki.

Annesi geldi; kanlı burnunu tişörtüne sildi diye Bora’ya, sert oynuyorum diye de bana kızdı.

“Ne biçim kızsın sen Alaz? Biraz kibar olsana!”

“Şut kibar çekilmez ki. Ağzı açık bana bakacağına topu yakalasaydı.”

“Ukala!”

Annesi geldi ya, Bora ağzını açmıyor artık, havayı yemesi hariç. Annesi söyleniyor.

“Alaaaz! Ne yaptın yine?” Bir annem eksikti.

“Ben bir şey yapmadım anne!”

“Bilmez miyim seni ben! Hemen eve gel. Çıkacağım birazdan... Bora iyi mi, Aynur?”

Bora domuz gibi, ama eve giren benim.

“Ne zaman senin kızınla oynasa, orası burası yaralanıyor Ayla’cığım. Alıştık artık. Boş ver.”

Alışmışmış. Boş vermişmiş... Bunların hesabı da benden sorulacak. Anası da gıcık Kurtlu’nun! Ama annemin en iyi arkadaşı nedense. Ben asansöre giderken, arkamdan yetişti Bora.

“Ben bineceğim... Sakatlandım senin yüzünden,” dedi.

“İyi, bin. Ben merdivenden çıkacağım zaten.”

Merdivenlere doğru yürüdüm. Hain hain sırtıyordu, dönüp baktığımda.

“Biliyor musun, babaannem asansörle inip çıkarken böyle tuhaflaştı. Dikkatli ol! Yukarı çıkana kadar ağzını burnunu tıka. Hiç soluk alma!” dedim.

Bembeyaz oldu suratı. Tam ortasında da, kocaman kanlı bir burun!

Koşarak çıktım merdivenleri. Harikayım ben!

Yaz O Kadar da Sıkıcı Geçmeyebilir

İkinci kata geldiğimde, Tülin Teyzeler'in kapısı açıldı. Tulip dışarı çıkıyordu, ama beni görünce şaşırıp durdu.

"Aa, ben de aşağıya iniyordum... Eve mi gidiyorsun?"

"Kurtlu Bora'nın yüzünden!" Olanları anlattım. "Birazcık burnu kanadı. Mızımızın teki işte."

Suratı asıldı Tulip'in. 'Bora'ya mı üzüldü bu şimdi?' diye düşünürken, eve davet etti beni.

"Yok, gelemem. Annem bekliyor. Dışarı çıkacakmış... Ben, Bici'yle kalacağım," diye söylenerek merdivenleri çıkmaya başladım.

"Yaa..." Buna daha çok üzüldü. Tulip'te tuhaf bir şeyler var bugün.

"Sen bize gel," deyiverdim... Bici yanımda başka bir çocuk görünce, kendini sınıfta sanıp bize ödev yaptırmaya kalkacaktır yine, ama eğlenceli oluyor.

Tulip, "Peki," diye seslendi aşağıdan.

Daha ben kapıyı çalmadan, hışımla açtı annem. Tüh! Keşke Tulip'i bekleseydim, yanımda olsaydı, Bora yüzünden bir yığın laf işitmezdim. Ama Tulip bir tırtıl kadar yavaş!

"Ben sana, Bora'ya bulaşma, annesini üstüme salma demedim mi!"

"Tamam." Kendimi savunmaya kalksam dinlemez annem. 'Tamam' dersem, onun için sorun çözülmüş demektir.

"Aferin," deyip, yatak odasına sürükledi. Odaya girince sesini alçalttı. Bir yandan da hazırlanıyor.

"Ayaz'ı dışıye götürüyorum. Sakın ağzından kaçırma. Çarşıya gittiğimizi sanıyor. Şansımız varsa, gidene kadar anlamaz... Bici uyuyor. Sakın uyandırma. Şansımız varsa, ben gelene kadar uyanmaz. İlacını vermişim. Şansımız varsa, yutmuştur. Biz gelmeden uyanırsa, mutfağa girmesine izin verme. Ocağa kesinlikle yaklaşmasın. 'Acıktım' derse, dolaptaki kekten verirsin. Bir bardak da süt ver. Sen de ye tabii. Her şeyi benim söylememi beklemiyorsun, değil mi?"

Annem konuşurken asla araya girilmez. Başını sallarsın, o anlar. *Şansımız varsa* tabii...